

10A 144 14013

VRCHNÍ STÁTNÍ ZASTUPITELSTVÍ V PRAZE

nám. Hrdinů 1300 140 65 Praha 4

tel.: 261 196 111 fax: 261 196 550

e-mail: podatelna@vsz.pha.justice.cz datová schránka: uzcaety

12 SPR 58/2013

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE

pracoviště Hyberská 18, Praha 1

osobně:

obálka:

Městskému soudu
v Praze

Došlo dne: - 3 -07- 2013

(3)

jako soudu správnímu

.....krát ..... příloh
kolky ..... podpis

V Praze dne 28.6. 2013

Žalobce: Česká republika -Vrchní státní zastupitelství v Praze, nám.Hrdinů 1300, 140 65
Praha 4, IČ 49625586

Žalovaný: Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů, Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

Žalobce je osvobozen od soudních poplatků (§ 11 odst.2 písm.a) zák.č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích)

D v o j m o

Proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolacího orgánu ze dne 7. června 2013 č.j. UOOU-01310/13-16, doručenému žalobci téhož dne, jakož i proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 8. dubna 2013 č.j. UOOU-01310/13 – 10 ve smyslu § 78 odst.3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), podává Vrchní státní zastupitelství v Praze podle § 65 odst. 1 a § 73 odst. 2 s.ř.s.

ž a l o b u

a

ž á d o s t o p ř i z n á n í o d k l a d n é h o ú č i n k u t é t o ž a l o b ě ,

a to z následujících důvodů:

I.

Napadeným rozhodnutím žalovaného byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů, kterým byla Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze za porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále je „zákon č. 101/2000 Sb.“), a tím spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. uložena podle § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. pokuta ve výši 100.000,- Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

Důvodem pro zahájení správního řízení a uložení pokuty bylo zveřejnění jmen, příjmení a hrubých příjmů zaměstnanců Vrchního státního zastupitelství v Praze.

Jelikož napadené rozhodnutí žalovaného se dalekosáhle ztotožňuje s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, o čemž svědčí např. to, že žádnému z argumentů žalobce, uplatněných v předchozím rozkladu, nebyla v napadeném rozhodnutí žalovaného přiznána ani částečná relevance, jsou žalobou napadena výslovně rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a dále je argumentováno souborně proti nim oběma.

Žalobce uznává úplnost a zákonnost relevantních skutkových zjištění ve správním řízení, jež vydání rozhodnutí žalovaného předcházelo, proto nemá důkazních návrhů. Žalobce pouze na okraj podotýká, že žalovaný m.j. argumentuje rozsahem, v němž poskytlo a zveřejnilo údaje Nejvyšší státní zastupitelství k *obdobné* žádosti, aniž ovšem je obsahem správního spisu text oné žádosti, jenž je pro její vyřízení dosti podstatný.

Žalobce vytýká všem výrokům rozhodnutí žalovaného i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. instance nezákonnost, mající za základ nesprávné právní posouzení jednání, tvořícího údajný delikt žalobce, a toto tvrzení podepírá dále uvedenými argumenty.

II.

Žalobce považuje za vhodné, alespoň v hrubých rysech popsat skutkový stav, který byl vzat správním orgánem I. i II. stupně za podklad napadených rozhodnutí.

V daném případě bylo žalobcem reagováno na žádost fyzické osoby podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o informacích“). Doslaná žádost obsahovala po vyžádaném doplnění všechny požadavky zákona o informacích.

Vrchní státní zastupitelství v Praze jako povinný subjekt neshledalo zákonné důvody k odložení či odmítnutí žádosti nebo její části a žádosti zcela vyhovělo. S ohledem na tento faktický stav pak bylo povinno informaci poskytnutou na žádost zveřejnit (§ 5 odst. 3 zákona o informacích). Žádost byla podána v elektronické podobě a v téže podobě také byla žadateli poskytnuta a zveřejněna (§ 4 odst. 5, § 5 odst. 3 zákona o informacích). Nejednalo se tedy o zveřejnění osobních údajů z vlastní iniciativy Vrchního státního zastupitelství v Praze, ale o splnění zákonné povinnosti, vyplývající z faktu, že informace byla na žádost poskytnuta. Tento postup je zcela v souladu s právní úpravou i s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu České republiky.

Zda a v jakém rozsahu byla informace poskytnuta a zda byl takový postup v konkrétním případě v souladu se zákonem o informacích, může přezkoumávat pouze orgán nadřízený povinnému subjektu, případně nezávislý soud v příslušném řízení.

Pokud Úřad na ochranu osobních údajů (dále je „správní orgán“) uzavřel, že zveřejnění poskytnuté informace je správním deliktem podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, pak neměl pominout skutečnost, že informace byla poskytnuta a následně zveřejněna v důsledku zákonné povinnosti žalobce jako povinného subjektu. Přezkoumáváním zákonnosti zveřejnění se tak správní orgán fakticky nemůže vyhnout přezkumu zákonnosti prvotního poskytnutí informace nebo jejího rozsahu, k čemuž nemá zákonné zmocnění.

Při vyřizování žádosti bylo postupováno v souladu s ustanovením § 8b zákona o informacích, který povinnému subjektu (mj. proto, že se při procesu rozhodování, kterým je žádosti vyhověno, neřídí režimem správního řízení) nedává možnost volby, zda o některých osobách osobní údaje poskytne a poté zveřejní, a ve vztahu k některým jiným osobám žádost odmítne. Informace byla poskytnuta a zveřejněna v užším rozsahu, než umožňuje § 8b odst. 3 zákona o informacích, kdy bylo uvedeno pouze jméno, příjmení a výše platu, nikoli další osobní údaje, které nebyly žadatelem požadovány.

Lze mít za nepochybné, že nejen státním zástupcům, ale i všem ostatním zaměstnancům Vrchního státního zastupitelství v Praze jsou poskytovány veřejné prostředky ve formě platu. V této souvislosti je poukazováno např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č.j. 5 As 57/2010 – 85, podle kterého „... *pod pojem „příjemce veřejných prostředků“ zahrnul zákonodárce v § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím velice široký okruh osob. Pokládá-li pak za tyto osoby i veškeré důchodce, veškeré osoby sociálně slabé, veškeré účastníky stavebního spoření se státní podporou, atd., je nutno uvedený pojem vyložit tak, že „příjemcem veřejných prostředků“ je podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jakákoliv osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů.*“

Podle tohoto rozsudku zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (plat) vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona o informacích. Informace o konkrétní odměně takového konkrétního zaměstnance, a to včetně její výše, je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu vymezeném § 8b odst. 3 citovaného zákona. Poté je pak povinen poskytnutou informací zveřejnit.

Ve výše uváženém rozsudku Nejvyšší správní soud dále ke střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů *„konstatuje, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené, když podle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své osobě. Stanoví-li pak zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva, tj. o poskytnutí oprávněné.“* Na povinnost informací poskytnout pak navazuje zákonná povinnost ji také zveřejnit.

Posuzovat střet obou zmíněných práv individuálně podle všech okolností daného případu pak Nejvyšší správní soud v tomtéž rozsudku považuje za nedůvodné.

Lze poukázat i na navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č.j. 4 As 40/2010 – 66. Tento rozsudek je chybně interpretován jako precedenční rozhodnutí o nutnosti provádění tzv. testu proporcionality, přičemž po jeho provedení není povinný subjekt povinen požadované údaje sdělovat. To, že je toto rozhodnutí v naznačeném směru chybně interpretováno, konstatuje sám Nejvyšší správní soud, a to v rozhodnutí I As 169/2012 ze dne 6. 12. 2012. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že v rozsudku 4 As 40/2010 NSS žádný závazný právní názor nevyslovil. Naopak je pak dále v odůvodnění konstatováno, že v navazujícím rozhodnutí příslušného Krajského soudu v Praze 45 A 4/2012 ze dne 27. 6. 2012 byla uložena povinnost Základní a mateřské škole v obci Psáry, poskytnout informaci o výši odměn všem jednotlivým osobám, podílejícím se na stěhování mateřské školy, a to v rozsahu jméno, příjmení, rok narození a výše poskytnuté odměny. Při hodnocení obsahu tohoto rozhodnutí Krajského soudu v Praze a citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ve vztahu k osobám provádějícím stěhování mateřské školy za

celkovou částku 50 000,- Kč v malé celorepublikově nevýznamné obci nebylo možno vyhodnotit žádost ve vztahu k zaměstnancům Vrchního státního zastupitelství v Praze jiným způsobem, než bylo učiněno.

Názor, že informaci, obsahující osobní údaje, lze žadateli v souladu se zákonem poskytnout, ale s ohledem na ochranu osobních údajů ji nelze zveřejnit, je naprosto v rozporu s jednoznačným zněním § 5 odst. 3 zákona o informacích. V tomto směru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č.j. 1 As 97/2009 – 119, podle kterého *„Povinné subjekty musí ctít zásadu rovnosti a žádosti o informace vyřizovat nestranně. Poskytne-li povinný subjekt informaci stěžovateli, bude analogicky povinen tutéž informaci zpřístupnit i dalším žadatelům s ohledem na zásadu rovného přístupu k právům, zakotvenou v článku 1 Listiny.“* Děje se tak i již zmíněnou povinností poskytnutou informaci zveřejnit podle § 5 odst. 3 zákona o informacích.

V této souvislosti je rovněž akcentována povinnost zaměstnavatele zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci (§ 16 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů), vyplývající nejen z Listiny základních práv a svobod, ale také z mezinárodně právních závazků České republiky, které tuto povinnost bez výjimky vyžadují.

V případě opačného právního názoru, tedy pokud by bylo uvažováno o argumentaci ustanovením § 10 zákona o informacích, pak lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č.j. 5 As 64/2008 – 155, podle kterého *„Na poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků podle § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ustanovení § 10 citovaného zákona (ochrana důvěrnosti majetkových poměrů) nedopadá.“*

Ač není na místě v tomto případě provádět test proporcionality, s odkazem na citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je považováno za potřebné poznamenat následující:

Všichni zaměstnanci Vrchního státního zastupitelství v Praze (dále jen „zaměstnanci“) včetně státních zástupců tvoří jeden organizačně a funkčně propojený nedělitelný celek. Zaměstnanci zajišťují zabezpečení a podporu hlavních procesů stanovených právními předpisy pro výkon působnosti Vrchního státního zastupitelství v Praze. Jedná se zejména o výkon mzdové a účetní agendy, rozpočtové agendy, správy majetku, zabezpečení dopravní agendy, personalistiky, informatiky a analytické činnosti, spisové a archivní služby a nakládání a manipulace s utajovanými informacemi. Všichni zaměstnanci podléhají povinnosti zachovávat mlčenlivost a většina z nich musí splňovat podmínky fyzické osoby pro přístup k utajovaným informacím stupně utajení „Vyhrazené“, případně stupně utajení „Důvěrné“ nebo „Tajné“ podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů.

Zaměstnanci zajišťují podporu výkonu působnosti státních zástupců Vrchního státního zastupitelství v Praze a samostatně zabezpečují úkoly, které pro státní zastupitelství vyplývají zejména ze:

Zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů,
Zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů,
Zákona č. 109/2002, Sb., o výkonu ústavní výchovy nebo ochranné výchovy ve školských zařízeních a o preventivně výchovné péči ve školských zařízeních, a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů,

Zákona č. 129/2008 Sb., o výkonu zabezpečovací detence a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů,
Zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů,
Zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů,
Zákona č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání, ve znění pozdějších předpisů,
Zákona č. 218/2003 Sb., o odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů,
Zákona č. 279/2003 Sb., o výkonu zajištění majetku a věcí v trestním řízení a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů,
Zákona 293/1993 Sb., o výkonu vazby, ve znění pozdějších předpisů,
Zákona č. 99/1963, občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů,
Zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění pozdějších předpisů,
Zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů,
Vyhlášky č. 23/1994 Sb., o jednacím řádu státního zastupitelství, zřízení poboček některých státních zastupitelství a podrobnostech o úkonech prováděných právními čekateli, ve znění pozdějších předpisů, a dalších.

Je tedy zřejmé, že činnosti všech „ostatních“ zaměstnanců Vrchního státního zastupitelství v Praze jsou natolik provázány s výkonem působnosti státního zastupitelství a s činností státních zástupců, že nelze shledat žádný zákonný důvod, některou z osob z poskytnuté a zveřejněné informace vyloučit a žádost v takové části odmítnout. Nelze odhlédnout od běžné skutečnosti, že zaměstnanci v „nižším“ funkčním zařazení často, zejména v případech krátkodobého i déleodobého zastupování, vykonávají činnosti spojené s vyšší odpovědností i ve vztahu k fyzickým a právnickým osobám stojícím mimo soustavy státního zastupitelství, k údajům zadávaným do celostátních registrů apod. Všichni státní zástupci a ostatní zaměstnanci Vrchního státního zastupitelství v Praze bez výjimky se přímo či nepřímo, ve větší či menší míře, podílejí na výkonu působnosti státního zastupitelství. Bez činnosti ostatních zaměstnanců by výkon působnosti státního zastupitelství podle zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů, vůbec nebyl možný. Rovněž je nutno uvést, že povinný subjekt ve smyslu zákona o informacích není oprávněn zkoumat, proč žadatel požadoval informace o všech zaměstnancích, a nikoliv třeba jen o některých.

Jestliže zákon o informacích v § 8b odst. 1 (ke kterému absentuje od počátku legislativního procesu jakákoli důvodová zpráva) ani závazná judikatura Nejvyššího správního soudu nerozlišují, zda je příjemcem veřejných prostředků např. ministr, jeho řidič, uklízečka, předseda ústředního orgánu státní správy či kterákoliv osoba pobírající např. sociální dávky, pak nelze ani rozlišovat mezi zaměstnanci Vrchního státního zastupitelství v Praze. Z toho pohledu není rozhodné, jaké činnosti jsou příjemci veřejných prostředků konkrétně vykonávány, a není možno posuzovat, zda právo na ochranu osobních údajů u některých osob převažuje nad právem na informace. Takový přístup byl do jisté míry praktikován před novelizací zákona o informacích provedenou zákonem č. 61/2006 Sb., (který nabyl účinnosti dnem 23. 3. 2006), a kterou bylo do zákona vtěleno právě ustanovení § 8b. Zde je třeba zdůraznit i základní právní zásadu *lex posterior derogat legi priori* – tedy postup Vrchního státního zastupitelství v Praze je zcela v souladu s úmyslem zákonodárce upřednostnit právo na informace při nakládání s prostředky veřejných statků před ochranou soukromí dotčených osob. Pokud by zákonodárce takovou vůli neměl, zcela jistě by v rámci 8 novel, kterými zákon 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů od zavedení institutu § 8b zákona o informacích prošel, na tento právní rozpor reagoval.

V již výše zmíněném a blíže rozebraném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č.j. 4 As 40/2010 – 66 je podle zdejšího názoru zcela jednoznačně v závěru odůvodnění vyjádřeno, že „*v případě odchýlení se od právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č.j. 5 As 57/2010 – 79, je však krajský soud povinen důkladně objasnit důvody tohoto postupu.*“ Tento apel je sice v konkrétní věci směřován ke Krajskému soudu v Praze, nicméně ani pro další orgány veřejné moci nemůže a nesmí být ignorován, neboť by docházelo k vědomému porušování principů demokratického právního státu.

Žalobce je přesvědčen, že jeho postup ob stojí i v případě provedení testu proporcionality, resp. testu převahy veřejného zájmu. V tomto testu není významným subjektivní názor osoby dotčené ani motivace žádosti osoby oprávněné, **podstatná je úvaha, zda informace, která je požadována, může přispět k veřejné kontrole procesů ve veřejné správě, zejména při nakládání s veřejnými prostředky.** V daném případě převážil u žalobce zájem na transparentnosti užití veřejných prostředků, a to ve vztahu ke všem zaměstnancům.

Zveřejnění jména, příjmení a výše hrubé mzdy zaměstnanců Vrchního státního zastupitelství v Praze, odměňovaných z veřejných prostředků, není proto ze všech výše uvedených důvodů v daném případě možno považovat za porušení zákona č. 101/2000 Sb. a tedy ani za správní delikt. Při předmětném poskytnutí bylo postupováno striktně podle zákona o informacích a závazných právních názorů Nejvyššího správního soudu, které je Vrchní státní zastupitelství v Praze respektuje. **Údajně deliktní jednání žalobce postrádá jakýkoli volní rozměr, neboť žalobce při něm neměl na výběr.**

III.

Správní orgán již z pohledu svého názvu a své působnosti zcela pochopitelně cituje části tuzemských i evropských judikátů, preferujících právo na ochranu osobních údajů před právem na informace.

Vrchní státní zastupitelství v Praze nijak nehodlá zpochybňovat či snižovat význam práva na ochranu osobních údajů a polemizovat s citovanými judikáty, nicméně jako povinný subjekt, vázán zákonem o informacích, považuje za nutné konstatovat, že argumentace správního orgánu, zřetelně preferující právo na ochranu osobních údajů před právem na informace, je přinejmenším jednostranná a ne zcela objektivní. Žalobce též podotýká, že judikáty, vybrané žalovaným, zachycují stav soudního rozhodování za jiného stavu práva, konkrétně zejm. před nabytím účinnosti § 8b zákona o informacích.

Vrchní státní zastupitelství v Praze již na tomto místě vyjadřuje názor, že právo na ochranu osobních údajů není primárním a převažujícím ústavním právem v obecném srovnání s právem na informace. Tato práva jsou podle názoru Vrchního státního zastupitelství v Praze na stejné významové úrovni.

Správní orgán ve svém rozhodnutí odkazuje na směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů s tím, že právě tento právní předpis sekundárního práva Evropské unie mu dává legální zmocnění k výkonu dozoru nad dodržováním povinností při zpracování osobních údajů a tedy i možnost kontrolovat plnění

povinností dle jiných zákonů. K této domněnce správní orgánu je třeba uvést, že tato konstrukce, na jejímž základě si přisvojuje oprávnění strážce zákonnosti v daném oboru, je mylná a zcela odporuje konstrukci závaznosti práva EU. Pouze Nařízení parlamentu EU může ukládat povinnosti konkrétním subjektům členských států EU. Směrnice zavazuje toliko státy k jejich implementaci do právního pořádku členského státu. Jak dále ve svém rozhodnutí správní orgán správně cituje jeden ze základních ústavních principů veřejné správy – tedy, že orgán může činit pouze to co je mu zákonem dovoleno, pak tedy v tomto bodě se nemůže dovolávat správní orgán legislativy EU, neboť právní předpis EU se silou zákona v tomto případě absentuje. Na základě tohoto stavu musí Vrchní státní zastupitelství setrvat na svém opodstatněném názoru, že správnímu orgánu nepřísluší přezkoumávat postup podle zákona o informacích, tak jak se tomu stalo v tomto případě

IV.

Je nespornou skutečností, že Vrchní státní zastupitelství v Praze v návaznosti na vyhovění žádosti fyzické osoby o informaci poskytnutou informací, obsahující osobní údaje zaměstnanců, zveřejnilo způsobem, předepsaným v ust. § 5 odst. 3 zákona o informacích, tj. na internetu.

Z této skutečnosti správní orgán dovozuje, že došlo k porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., neboť nebyl předem dán souhlas subjektů údajů a osobní údaje tak nebyly zpracovány v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny.

V této souvislosti pak správní orgán konstatuje, že pokud Vrchní státní zastupitelství v Praze jako správce osobní údaje zpracoval a poté zveřejnil jako dodržení právní povinnosti, byl by právním titulem pro takový postup § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., kdy souhlas subjektů údajů není vyžadován. K tomuto postupu fakticky došlo, když Vrchní státní zastupitelství v Praze poté, co bylo rozhodnuto o vyhovění žádosti, zpracovalo a posléze jako povinnost stanovenou jiným právním předpisem zveřejnilo jmenný přehled zaměstnanců s uvedením jejich hrubých příjmů, aniž souhlasu subjektů údajů bylo třeba.

Tento postup však správní orgán I. stupně ani žalovaný odvolací orgán v daném případě nepovažuje za plnění právní povinnosti ve smyslu § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., což odůvodňuje tím, že „žádný ze zaměstnanců uvedených ve výroku rozhodnutí v rámci své pracovní činnosti samostatně nerozhoduje o právech a povinnostech jiných osob, ani nenakládá s veřejnými prostředky ve výši, která by byla relevantní dle výše uvedených kritérií.“. Správním orgánem uvedená kritéria jsou však natolik obecná, že jsou v běžné činnosti povinného subjektu prakticky nepoužitelná.

Navíc Vrchní státní zastupitelství v Praze opětovně podotýká, že za rozhodující kritérium podle 8b zákona o informacích a dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu, popsané již ve vyjádření k zahájení řízení, považuje skutečnost, zda subjekt údajů je příjemcem veřejných prostředků, nikoliv to, zda a do jaké výše s nimi přitom samostatně disponuje.

V.

V návaznosti na posuzování, zda se ze strany Vrchního státního zastupitelství v Praze v daném případě jednalo o plnění právní povinnosti (zveřejnění poskytnuté informace), žalovaný v napadeném rozhodnutí plně aprobejuje i to, že se správní orgán I. stupně obsáhle věnuje otázce aplikace testu proporcionality a v této souvislosti odkazuje na Ústavou a Listinou základních práv a svobod a dalšími dokumenty garantovaná práva na ochranu soukromí. Opakovaně je správním orgánem citováno z nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS 24/10 ze dne 22. 3. 2011, který se však primárně týkal zcela jiné problematiky z pohledu trestněprávního a jehož použití v dané věci není považováno za zcela příléhavé. Nepříléhavost opakovaně chybné argumentace rozhodnutím Pléna Ústavního soudu v citovaném nálezu spočívá v naprosto odlišných okolnostech vydání tohoto nálezu a ke zcela jiné právní otázce. V dané věci se jednalo o zrušení částí zákona o elektronických komunikacích v intencích směrnice Evropského parlamentu a Rady č.2002/58/ES. Tato směrnice tzv. data retentions se vztahuje toliko k uchovávání dat souvisejících s telekomunikačním provozem. To, že otázka směrnice „data retentions“ nebyla ve věci sp. zn. Pl.ÚS 24/10 posuzována ve vztahu k individuálnímu právu občana prokazuje rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 1453/10, kdy byla posuzována otázka protiústavnosti téhož ustanovení k podnětu fyzické osoby (pozn. a to o více jak rok dříve) a tento návrh byl odmítnut. Tento fakt správní orgán I. stupně a po něm i žalovaný zcela opomenul.

V rozhodnutích správních orgánů obou stupňů je vysloven závěr, že bylo povinností Vrchního státního zastupitelství v Praze před poskytnutím a následným zveřejnění osobních údajů svých zaměstnanců provést test proporcionality ve vztahu k jednotlivým zaměstnancům a teprve na jeho základě dojít k závěru, zda poskytnutí informace je či není v případě konkrétního zaměstnance v rozporu s jeho právem na soukromí. Při tomto závěru správní orgány, jak je výše uvedeno, vycházely z evropské judikatury. Lze však z následujícího dovodit, že některé jsou tendenčně a jednostranně vykládány v neprospěch Vrchního státního zastupitelství v Praze. Příkladem je rozsudek Soudního dvora EU ze dne 9. listopadu 2010, ve spojených věcech C-92/09 a C-93/09, Volker und Markus Schecke GbR a Hartmut Eifert proti Hessensku, přičemž správní orgán chybnou citací dovozuje, že informace, které se vztahují k nakládáním s veřejnými příjmy, není třeba zveřejňovat. Soudní dvůr v tomto případě pouze drobně omezil rozsah zveřejnění.

Z uvedeného rozsudku možno uzavřít:

1. Pokud povinný subjekt zveřejňuje či by mohl zveřejňovat některé osobní údaje, vyjadřující poskytnuté veřejné prostředky, pak rozsudek Soudního dvora v zásadě nestaví takovému poskytování překážku. Aktivní zveřejnění se však musí týkat těch údajů, které představují dominantní objem prostředků, a mají zásadní význam pro transparentnost a možnost veřejné kontroly. Ze zveřejnění mají být vypuštěny jen ty údaje, které jsou marginální a v souhrnu netvoří podstatnou část.
2. Ustanovení § 8b zákona o informacích je třeba interpretovat tak, že v případě, kdy se zveřejňuje soubor osobních údajů o poskytování veřejných prostředků (týkají se fyzických osob), je nutno posoudit, zda v jejich sestavě existují i takové, které jsou marginální a nemají vliv na možnost veřejné kontroly. Pokud existují, nelze je zveřejnit aktivně s ohledem na čl. 17 Listiny, který vyžaduje při balancování práva na informace a práva na ochranu soukromí zohlednit i přiměřenost zásahu do práv.
3. Rozsudek se týká aktivního zveřejňování, zejména rozsáhlých souborů údajů včetně osobních údajů. Nemá vliv na vyřizování individuálních žádostí o informace.

Ve vztahu k judikatuře českých soudů ohledně provádění testu proporcionality Vrchní státní zastupitelství v Praze považuje za nezbytné uvést, resp. opakovat následující:

K otázce aplikace testu proporcionality se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích č.j. 5 As 57/2010 – 79 a č.j. 1 As 169/2012 – 38, na které Vrchní státní zastupitelství v Praze odkazovalo již ve svém vyjádření k zahájení správního řízení.

I když Vrchní státní zastupitelství v Praze vycházelo z těchto rozsudků a závěrů, že test proporcionality u příjemců veřejných prostředků není třeba provádět, je přesvědčeno, že by jeho provedení při zveřejnění na internetu obstálo.

Státní zastupitelství je specifická instituce, která reprezentuje veřejnou žalobu, a s ohledem na nezpochybnitelnou možnost ohrožení důvěry, kterou konstatoval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 6. 2012, č.j. 1 As 51/2012 – 242 (bod 134), bylo zvažováno, zda osobní údaje zveřejnit či nikoliv. I z tohoto pohledu v zájmu transparentnosti činnosti státního zastupitelství pak při rozhodování převážil zájem na informovanosti veřejnosti nad zájmem jednotlivců v souvislosti s ochranou práva na soukromý život. Transparentnost a s tím spojený kvalitní výkon veřejné správy se nemůže u instituce, jakou je státní zastupitelství omezovat pouze na státní zástupce. Vedení Vrchního státního zastupitelství v pozici správce svěřených rozpočtových prostředků je povinno s těmito v rámci platové politiky nakládat v souladu se všemi principy odměňování, které je upraveno závaznými právními předpisy. Naplňování povinností v rámci působnosti Vrchního státního zastupitelství v Praze bezpodmínečně vyžaduje důvěru veřejnosti, která jakožto hodnota může být výrazně ovlivněna zveřejněním dožádané informace, či samotným odmítnutím jejího zveřejnění. Dle názoru Vrchního státního zastupitelství v Praze jednoznačně převážil zájem na transparentnosti ve vztahu k účelné distribuci veřejných prostředků, a to ve vztahu ke všem zaměstnancům (posuzováno dle kritéria potřebnosti). V této souvislosti Vrchní státní zastupitelství v Praze znovu odkazuje na výše popsanou strukturu organizace, začlenění jednotlivých zaměstnanců v její hierarchii a jejich podíl na komplexním výkonu působnosti úřadu.

To, že je k této problematice iniciováno jednání rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, je Vrchním státním zastupitelství v Praze známo. Svědčí to o tom, že do případného jiného rozhodnutí zde bylo a stále je rozhodnutí 5 As 57/2010, v jehož intencích bylo a je zatím povinnými subjekty postupováno. Vrchní státní zastupitelství v Praze proto oporu pro svůj postup hledalo v příslušném rozhodnutí nezávislého soudu.

V této souvislosti je podotýkáno, že se správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nevypořádal s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2012, č.j. 45 A 4/2012 -76, na který je odkazováno ve vyjádření k zahájení řízení ve vztahu k obsahu rozsudkům Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 169/2012 – 38 a č.j. 4 As 40/2010 – 60.

Vrchní státní zastupitelství v Praze jako součást celé soustavy státního zastupitelství a v dané věci jako povinný subjekt si nemohlo dovolit nerespektovat rozsudky Nejvyššího správního soudu, které mají jednoznačný a pro povinné subjekty závazný judikatorní význam, na rozdíl od zmiňovaného usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 55/2012 – 23. Předložení této věci k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu nicméně Vrchní státní zastupitelství v Praze jako prostředek k řešení dosud sporných či nejednotných názorů vítá.

Ostatně i správní orgán konstatuje, že právní úpravu nelze považovat za dostatečně jasnou, s čímž se Vrchní státní zastupitelství v Praze ztotožňuje.

Rovněž na tomto místě je nutno uvést, že správní orgán se nevypořádal s dalšími rozsudky Nejvyššího správního soudu ČR, na které bylo upozorněno ve vyjádření v rámci řízení. Není

tedy pravdou, že pouze rozsudek č.j. 5 As 57/2010 – 79 by byl jediným podkladem pro zákonný postup Vrchního státního zastupitelství v Praze (např. rozsudek Ing. Maděra versus Zlínský kraj apod.) Závěrem této repliky si dovoluujeme upozornit, že správní orgán se zcela vyhnul vypořádání se s námitkami Vrchního státního zastupitelství v Praze, jež se vztahují k velmi specifickému postavení soustavy státních zastupitelství v systému orgánů veřejné moci, jeho nedělitelné struktuře a zejména k nutnosti jeho plné transparentnosti.

Vzhledem k výše uvedenému si dovoluujeme shrnout a zdůraznit, že v případě příjemců veřejných prostředků není namístě posuzování střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů individuálně ve vztahu ke konkrétním subjektům údajů, jak to činí správní orgán, neboť zákonodárce již provedl test proporcionality v kritériu vhodnosti tím, že odlišil případy uvedené v § 8b odst. 2 zákona o informacích.

VI.

Vrchní státní zastupitelství v Praze i nadále zastává přesvědčení, že oprávněným zveřejněním osobních údajů zaměstnanců ke spáchání správního deliktu nedošlo, a k uložení jakékoliv pokuty proto nebyly důvody.

I přesto však považuje za potřebné, vyjádřit se k úvahám správního orgánu, jimiž se řídil při stanovení výše pokuty.

Správní orgán považuje při těchto úvahách za přítěžující, že byly zveřejněny osobní údaje velmi citlivé (byť ne ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb.) a jako takové mohou vypovídat o majetkových poměrech dotčených zaměstnanců, přičemž navíc byly zveřejněny prostřednictvím internetu neomezenému počtu osob a již nevratným způsobem. Za další přítěžující okolnost je považována skutečnost, že je Vrchní státní zastupitelství v Praze orgánem výkoné moci.

Kromě toho, že správní orgán právně nezdůvodnil, proč zveřejněné údaje považuje za velmi citlivé a tudíž přítěžující z hlediska zveřejnění, Vrchní státní zastupitelství v Praze konstatuje, že nikdo ze zaměstnanců nevznesl žádnou námitku proti zveřejnění, ani neuplatnil následnou subjektivní újmu.

Pokud někdo pobírá z veřejných prostředků to, co všichni předpokládají, žádná újma nemohla ani vzniknout, neboť jde o tarifní platy a rozdíly mezi zaměstnanci mohou být případně jen v osobním ohodnocení. Provedené zveřejnění naopak prokazuje, že veřejně známé platové tarify jsou u Vrchního státního zastupitelství respektovány.

Respektování zákona by jako přítěžující okolnost nemělo být považováno.

Je-li takové dodržování zákona vyčítáno orgánu moci výkoné, jakým je státní zastupitelství, nutno podotknout, že vůbec jsou informace na základě žádostí podle zákona o informacích většinou poskytovány orgány veřejné moci, na něž zákonná úprava míří v první řadě (použitelnost informačního zákona na veřejné hospodářské subjekty byla dovozena až judikatorně). **Fakt, že „delikventem“ podle napadeného rozhodnutí je právě orgán moci výkoné, je podle žalobce nepoužitelný jako přítěžující okolnost, neboť jde o situaci standardní.** Tato výhrada je uplatněna zde i přesto, že v napadeném druhoinstančním rozhodnutí tato přítěžující okolnost výslovně aprobována není; pouhé mlčení o ní však nedává

jistotu, že správní orgán odvolací z takové přítěžující okolnosti rovněž nevycházel, když jinak jeho rozhodnutí je nesené duchem absolutního ztotožnění se s rozhodnutím správního orgánu I. stupně (jak zde nevzpomenout v rozkladu uplatněné námitky podjatosti).

VII.

Napadené rozhodnutí ukládá žalobci úhradu pokuty ve výši 100.000,-Kč a nákladů řízení v paušální částce 1000,-Kč ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci napadeného rozhodnutí.

Pro případ úspěchu této žaloby by po zaplacení obou částek v paritní lhůtě nebo v důsledku výkonu rozhodnutí mohl nastat stav, kdy by tyto částky byly opět žalobci navraceny, avšak nikoli do dispozice srovnatelné s dispozicí, v níž se v současnosti tyto částky u žalobce nacházejí. V případě navrácení těchto částek v r. 2014 nebo později by totiž bylo nutno zpětnou platbu zaúčtovat jako „příjem“ a odevzdat do státního rozpočtu bez využití pro potřeby žalobce. Nastala by tak pro žalobce sice relativně nepříliš velká, avšak každopádně nenahraditelná újma.

Proto žalobce žádá, aby této žalobě soud přiznal odkladný účinek podle § 73 odst.2 s.ř.s. a konstatuje, že přiznání odkladného účinku se nijak nedotkne žádných práv třetích osob a nemůže být v rozporu s veřejným zájmem, když budoucí zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení pro případ neúspěchu žaloby není vzhledem k charakteru žalobce jako organizační jednotky státu ohroženo.

VIII.

Vrchní státní zastupitelství v Praze závěrem

n a v r h u j e ,

aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno podle § 78 odst.1 s.ř.s. pro nezákonnost, a to včetně rozhodnutí prvoinstančního jemu předcházejícího, a správní soud dále rozhodl ve smyslu § 78 odst.4 s.ř.s. o vrácení věci.

JUD. Lenka Bradáčová, Ph.D.
vrchní státní zástupkyně

Příloha: texty správních rozhodnutí v I. i II.stupni

